

ЧУДОМИР
ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ ОТ
СЕЛО ДОЛНО ПАНИЧЕРЕВО

chitanka.info

Първите преселници на Долно Паничерево били дошли от Ново село, което било още по̀ на юг. Неизвестно защо, то се изселило, като една част от жителите му образували Атларе (сега Жребчево), друга част отишла в Турлакмахле (Загорци), а трета се установила тук. Според стария учител Мандов от тия първи преселници са родовете: Друслеви, Делимомови, Кисьови, Винкови, Папазови, Влайкови, Фачеджиеви, Вълчанови и др. По-късно дошли от с. Козарево Сярови, от тревненските колиби — Турлакови, Кахмалиеви дошли от Еленско, Калайджиеви от Източно Шивачево, Бъчварови от Милево, Денчеви от Панагюрище и се събрали към 2000 жители с 400 къщи и около 14 000 дка работна земя.

Някога се е наричало Долно Чанакчий (от чинак — паница). При копане из дворовете на Мандови и Петър Дойчеви са били намерени пещи за печене на глинени съдове и множество части от такива.

През робството, казват, селото било по-малко. Имало 30 български и 50 турски къщи и чифлик на хаджи Салим с 3200 дка гора, мелница със седем камъка и много земя. Българите са имали тогава и черквица, основите на която още личат. До нея имало и килийно училище. Споменава се и името на даскал Злати — първия учител.

Селото е заградено от ниски хълмове, разклонения от Средна гора. На изток е Голият баир, на върха на който има следи от суха зидария. В подножието на този баир са накацали като че ли една върху друга спретнатите и чисто подредени 80 цигански къщици. В ДИП „Бук“ работели 40–50 цигани, повечето от които си имали велосипеди (един си купил и мотоциклет). В много от къщите им има и радиоапарати.

На юг от селото се възправил пък „Керезликът“, на върха на който селяните се черкували през Томината неделя, а която жена страдала от главоболие, удряла си главата в близката скала, измивала се с насъбраната дъждовна вода и оздравявала.

От западната му страна се е проснал трети хълм, неречен „Тюркмянската кория“ — още едно доказателство, че в началото на робството в нашата долина са били заселени големи маси тюркмени.

На север оглежда стройната си снага в Тунджа хълмът Ямурджа, който на времето е бил голяма чифлишка гора на хаджи Салима. Между него и „Тюркмянската кория“ личат следите от голям некропол,

от който, за съжаление, са останали неразорани само 5–6 могили, а са били повече от 20.

На 4–5 км южно, там, където е било изчезналото Ново село, има следи от крепост „Градището“, а при наводнение Тунджа руши бреговете и изравя скелети от някакви „латински гробища“. Изобщо селото е твърде интересно за исторически и археологически проучвания.

Стари хора например ме уверяваха, че долнопаничерци някога били белодрешковци, след това започнали да си правят тъмни потури като милевци и шановци, но с червени кантове около джебовете и носели червени пояси, а жените тъмносини „подплатени“ сукмани, пристегнати с колан с „пухти“ (павти). На главата си носели бели кърпи, наречени „тюлбени“ (вероятно от тюрбан).

Училището си строили през 1893 год. и то още съществува, но до него се е извисила прекрасната нова училищна сграда. Църквата си правили през 1891 год., а иконите е рисувал казанлъшкият зограф Петьо Ганин. Две от големите икони са подарени от казанлъчани. В двора на църквата засадили тютюн, а пътеката до входната врата е съвсем обрасла с трева — види се, богомолците не ще да са много.

Павираното Хаинбоазко шосе реже селото на две половини и оттам до Нова Загора има 20 км, когато до Казанлък е двойно повече, а синята рейсова кола и Николаевската гара е на 7 км далече.

Долнопаничеревци си имат кооперативно земеделско стопанство още от 1949 год. и само 5–6 души са въвн от него.

Източният край на околията с мините, завод „Ленин“, ДИП „Бук“ и пр. е дал работа на много от свободните хора и това се чувствава. Около 120 селяни от Долно Паничерево работят в тия държавни предприятия. Затова може би то е почти подновено с хубави нови къщи. Селото страда от липса на вода, обслужва се с дълбоки до 15 м кладенци, но селяните са се запретнали и ще си докарат хубава вода чак от Козаревското землище — на 9 км през Тунджа. Смущава ги обаче слухът, че при Жребчево ще се строи язовир и част от имотите им ще бъдат наводнени.

Най-близките им съседи са едревци, които до един са преселници от Милево. Шегувайки се, едревци казват на долнопаничеревци „сяровци“, защото в селото има мъжки имена Сяро,

а последните им казват „нанета“, защото употребяват много тази дума („Ела, нане“, „какво правиш, нане“, „тъй, тъй, нане“ и пр.).

(Публикуван във в. „Казанлъшка искра“, XXXIII, бр. 36 от 1.IX.1956 г.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.